

Zasada uprawnionego oczekiwania została wyrażona w art. 8 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis ten stanowi, że organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym.

Zasada ta, inaczej zwana zasadą pewności prawa wprowadza obowiązek organu orzekającego nie odstępowania od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw, w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Przez utrwaloną praktykę rozstrzygania spraw, należy rozumieć nie tych końcowe rozstrzygnięcie danej sprawy, ale także wszelkie działania, które organ administracyjny podejmuje w toku działania a prowadzą one do końcowego rozstrzygnięcia danej sprawy.

O utrwalonej praktyce danego organu możemy mówić wtedy, gdy organ przez dłuższy czas konsekwentnie wydawał zbieżne rozstrzygnięcia (co najmniej kilkanaście) w tej samej kategorii spraw (tj. o takim samym stanie faktycznym i prawnym). Zatem, aby można było przyjąć utrwaloną praktykę danego organu, muszą łącznie wystąpić dwie przesłanki łącznie- przesłanka ilościowa i przesłanka czasowa.

O utrwalonej praktyce możemy mówić odnośnie danego konkretnego organu, utrwaloną praktyką organu nie będzie praktyka innego organu. Zatem starostwo powiatowe mające siedzibę, w mieście położonym na zachodzie Polski nie jest związane praktyką tożsamego organu mającego siedzibę na wschodzie Polski.

Źródłem utrwalonej praktyki danego organu jest natomiast faktyczne postępowanie danego organu oraz jego ugruntowanie w procedurze administracyjnej, nie zaś wyłącznie wiedza strony postępowania.

Utrwalona praktyka orzekania oznacza natomiast dominującą a nie wyłączną linię orzekania danego organu. Zatem jedna decyzja organu wydana w takim samym stanie faktycznym i prawnym zupełnie odmienna od pozostałych decyzji, nie wpływa na zniweczenie utrwalonej praktyki orzekania danego organu.